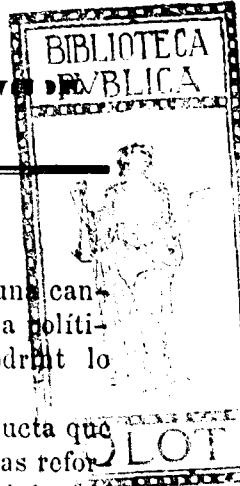

L' OLOTÍ.

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVOC DEL
CENTRE CATALANISTA.

UNA PETITA PINSELLADA.

Casi no queda ningú en Espanya que posselint alguna can-
titat de sentit comú y alguna bona fé no confessi que la políti-
ca es entre nosaltres una planta corrompuda qu' está podrint lo
país ab sos deletéreos fruyts.

Afirma aquesta creencia á quants aixís pensan la conducta que
'ls governs venen observant fa anys. Ab lo pretext que las refor-
mas políticas son las que mes importan tenen tots los ministeris
que passen per lo poder la impassibilitat per no dirho d' altre ma-
nera d' empitjorar la situació económica del país aumentant escan-
dalosament los pressupostos y deixant cada any un déficit enorme
que may tractan d' extingir. S' ha probat en la premsa y en lo
parlament que 'ls sous del personal que cobra del Estat suman 30
millions de pessetas mes que fa sis anys. Está també demostrat que
l' exércit costa més que quant estavam en plena guerra civil: y
si 's compara nostre pressupost de marina ab lo de altres nacions
resulta també un derrotxe incalificable.

Uneixis á aixó la absurda lley de retiros que fa elevar lo pres-
supost de classes passivas á un guarisme qu' espanta, y tindrem ab
aquestos sols factors bosquejada la péssima administració del Erari
públich y 'l desconcert que regna en tots los departaments minis-
terials.

D' aquesta manera lo país se 'n va á pico com un barco que fa
aigua.

Lliberals y conservadors, tots, tots ens heu portat á la vora del
abisme.

L' ORDE Y LA LLIBERTAT.

La llibertat es germana bessona del orde y de la pau, verdader
benestar dels pobles.

Lo progrés es fill de la llibertat y del orde.

La verdadera llibertat es un orde perfecte per sí mateix. Partint de qualsevulga d'aquestos principis, tindrem que sens orde no hi ha llibertat possible, ni apartada ni colectivament, y sens orde ni llibertat, la pau es impossible.

Las duas paraulas *llibertat* y *orde* son las duas fórmulas polítiques de més importancia, de més grave transcendencia son, pot dir-se, la base, lo fonament d'aqueix gran edifici moral que 's diu política y que adquirint cada dia majors proporcions, ha arribat á ser lo més important de las questions socials, la font, en una paraula, d'ahont brotan tots los bens ó]tots los mals dels pobles.

Y, no obstant, l'orde y la llibertat apareixen en una lluyta forta, en guerra constant, com si no fossin germans bessons, no parts integrants d'una mateixa idea, sino enemics irreconciliables.

¿Per qué, donchs es aixó?

Lo problema te una solució molt senzilla. Certs governs entenen per orde, la negació de tots los drets del poble y la inmensa majoria d'aqueix mateix poble, entén per llibertat la lli cencia y 'l desorde.

Aquells governs creuen que tenen tots los drets y no están obligats á cap dever y com lo mateix succeeix als pobles ignorants, la paraula *orde* en boca dels primers significa *opressió* y *arbitrarietat* y de la *llibertat* en los segons, la del *llibertinatje* y la *anarquia*.

Heus aquí la causa del pertinás combat entre lo que sol anomenarse *llibertat* y *orde* no'es sinó la verdadera lluyta del *orgull* ab la *ignorancia*.

¿De quí es la culpa?

¿D'ahont ha partit la agressió?

Si donem un cop d'ull á las planas de la historia ellas nos contestarán que del fort contra l'oprimit.

Antiguament se deya: oprimeixo perquè ho faig en virtut d'un dret diví y com lo diví está sobre lo humá, los inferiors á mí tenen lo *deber* de sufrir y callar. Després quant no pogueren dir aixó, apelaren á altre medi y la frase *dret diví* fou substituída per la paraula *orde*.

No pot resistir major cantitat de pes l'oprimit, tracta de desbrassarse de la càrrega que l'amohina y á la primera sacudida crida l'opressor:

« *L' orde perilla.* »

Y 'l combat ab la dictadura, ho aniquila per medi de la forsa material, es l' iniciador y l' promotor del desorde mateix.

Y l' oprimit reb major càrrega damunt sas espatllas, y si crida, si 's mou, ho fa en temps inoportú donant lloch á que realment perilli l' orde y per lo tant que tots se prestin á contenir-lo y sofo-carlo.

Lo medi que 's usa, encara que antich, no deixa de ser en-ginyós.

S' excita de vegadas á que 'l poble traspassi los límits de la verdadera llibertat, pera tenir després lo dret de reprimir-lo, justificant la opressió y apareguent lo que oprimeix com lo verdader salvador de la societat.

Veritat es, y siguem justos, que quan lo poble en lloch d' usar de sos drets y cumplir sos debers, olvida aquestos y abusa de aquells, se converteix en un opressor com altre qualsevulga.

Los verdaders amants de la *llibertat*, los que la desitjan conseguir-la en tot son valer y puresa, han de agermanarla ab l' *orde* y si alguna vegada tenen ocasió de *exercitar un dret* que puga obrir-li fácil camí pera conquerir-lo, deuen seguir aquest ab l' *orde per escut* y la *intelligencia per arma*, puig hi ha que convéncers de que pera conseguir l' un y l' altre, basta y sobra ab los medis que presta la forsa intelectual, que es la forsa del pervindre.

(De *Lo Somament* de Reus.)

La excomunió de M. PARNELL.

Si un bell morir honra tota la vida, com diu un poeta italiá, una mort indigna y vergonyosa deu enlletgir la vida mes brillantment portada. Ningú podia pensar-se que l' amor propi triomfés sobre 'l patriotisme en qui, com M. Parnell, havia demostrat de setze anys en aquesta part la mes complerta abnegació per la causa de la patria irlandesa.

Y no obstant, aixís ha succehit: l' home ha vensut al patriota.

Mentres se tractava d' imposicions del partit liberal anglés; mentres pogué sospitarse que en lo fons de la resistencia de M. Parnell hi havia quelcom de la dignitat del patrieí que defensa la independencia de sa terra, lo mon imparcial que seguia ab interés las diverses fases del conflicte irlandés, trobava que la situació del

gefe d'aquella agrupació era difícil, s'explicava la resistència de aquell home, s'acullia 'l manifest ab cert respecte encara, y si be no se li perdonava sa conducta privada, se recriminava ab tota severitat lo farisaisme anglés.

Pero ara no s'ha de parlar mes de las imposicions de M. Gladstone; ara sols deu parlar-se del orgull satánich de M. Parnell. Avuy ja no 's han de retráurer las intencions del partit lliberal anglés; avuy ha de ser tema exclussiu de discussió la incalificable conducta del *leader* del partit autonomista d'Irlanda.

«No es la Inglaterra la que ha d'elegir lo capitost del exércit parlamentari d'Irlanda, sinó la Irlanda mateixa », deya M. Parnell. Està molt be; pero heus aquí que quan la majoria de la representació del poble irlandés li aconsella, li mana, li exigeix que 's retiri, ell no 's mou pretextant que vol apelar al poble directament. Lo diputat de Lock presideix una reunió del partit, una reunió dels diputats irlandesos, y tot y exe rcint de president, combat á la majoria ab encarnissament; ja no tracta de combatre la conducta del partit lliberal anglés, defensa á peu y á cavall sa conducta.

La majoria dels diputats irlandesos veuhen en la continuació de la jefatura de M. Parnell un imminent perill pera la causa que defensen y buscan compostas, mes lo que anomenavan rey sense corona de Irlanda, las rebutja totas, porque no l'acceptan á ell mateix, tal com es... Y veu ab sanch freda com la majoria dels diputats se retiran de la sala de sessions, sense dimitir, y 's deixa tributar elogis y ovacions de part d'una exigua minoria que li es afecta, ab complacencia criminal; veu com lo partit se divideix, com la Irlanda entregada á la desesperació 's suicida, y no l'aparta del abim en que va á llensarse.

Decididament, la Irlanda, tota la Irlanda s'havía equivocat; M. Parnell no podia esser son redemptor; un home aixís incapás del sacrifici ni es bo pera soldat.

La majoria se retirá á deliberar, lluny del tirá que volia imposárseli, y decidí nombrar un nou capitost, un nou *leader* del partit, resultant nombrat M. Mach Carthy, y acordá ademés no admetre cap arreglo respecte de las llibertats d'Irlanda que no fos aprovat avans pel poble irlandés.

Fem lo recompte dels vots: rebutjan á M. Parnell declaradament 50 diputats; li son favorables 31 y n'hi ha 4 de dubtosos

¡ Qué expliquin la seva conducta davant del tribunal de sa consciència, perque 'l públich ja l' ha judicat.

Es mes; un dels elements mes poderosos de la causa irlandesa es lo clero, y 's comprén, perque Irlanda al reivindicar sa patria revindica ab ella sas creencias, sa religió, distjnta del seu tirà. Donchs, aquest poderós element nacional que s' havia situat prudentment apart en actitut aspectant, ha decidit també sobre la apelació interposada per M. Parnell y 'ls prelats irlandesos han decidit que M. Parnell havia de retirar-se del lloch preeminent que ocupa, donant la rahó á la majoria de la representació d'Irlanda. ¿ Encara no 'n te prou ?

No, encara no 'n te prou. Anirá davant del poble irlandés y tractará de fer fonda y decisiva aquesta divisió en lo partit, perque l' home aquí 's subleva contra tota idea d' abnegació y de sacrifici. Y aixó com avans se 'ns representava sa figura simpática, prompte á donar sa vida pera la patria que defensava, d' avuy en avant lo trobarém lluytant no pas per mereixer lo lloch que fins ara ha ocupat, sino pera ocupar-lo fins contra la voluntat del poble que li havia col·locat: ¡ que s' ensorri la Irlanda, que 's desesperi, que mori; pero ell no deixará sa jefatura !

Avuy lo segueixen 31; demá tal vegada serán menos. ¿ qué hi fa ? Dos, un tant sols que 'l segueixi en aquesta via será massa, perque be prou enemichs que te la Irlanda á fora y á dintre pera que n' hi pogan afegir mes impunement.

Expressament hem prescindit de tractar la qüestió baix lo punt de vista en que la tractan los diaris inglesos; creyem que la sentència de divorci aquí ja no te res que ferhi. Si M. Parnell creu ab sa actitut contestar al tribunal que condemná á la Sra. de Ó Shea está en un error. Aquí 's tracta sols de la subordinació que deu existir del jefe d' un partit á n' aquest partit mateix.

M. Parnell s' ha sublevat contra 'l partit que 'l proclamá son jefe y no ha vacilat en fundar un nou partit, en realisar un verda-der cisma.

Ab molta rahó, donchs, lo seu partit l' excomunica, no per boca de sos representants en lo parlament, sino per la autorisada ven de sos prelats, que á Irlanda, pero lo que hem dit avans, tenen alguna significació mes que directors de la consciència popular.

¡ Malaguanyada vida pera una mort semblant !

Pera donar millor compte á nostres abonats del resultat de las
 passat insertem la present nota del escrutini general celebrat lo

DISTRICTE DE OLOT.

	Vayreda.	Monsalvaje.	Pons.	Bucallés.	Puig.	Verdaguer.	Sijar.	Soler.	Der.
OLOT.									
Argelaguer..	14	3	14	2	4	75	»	4	5
Batet.	66	31	»	»	17	73	18	»	»
Beuda.	25	140	60	30	130	»	»	7	25
Beguda.	22	18	3	2	19	7	»	84	105
Basagoda.	6	5	»	6	18	17	»	»	17
Besalú.	88	137	10	72	128	13	»	58	73
Parroquia de Besalú.	60	211	16	70	65	211	»	»	»
San Cristóbal de Baget.	1	34	1	»	79	34	14	30	66
San Esteban de Bas.	277	378	85	275	81	13	»	12	13
San Privat de Bas.	264	283	93	229	12	54	»	5	13
Capsech.	58	22	2	1	37	57	14	15	16
Castellfullit de la Roca.	55	32	2	28	47	62	»	29	30
San Miguel de Campmajor.	62	68	54	8	»	96	»	»	»
San Aniol de Finestras.	94	151	25	94	58	151	»	»	»
Juanetas.	46	11	1	»	35	49	»	»	1
La Piña.	57	45	»	8	26	57	14	»	»
Las Planas.	268	268	40	41	268	»	»	»	60
Las Presas.	203	106	5	203	10	104	»	»	5
Montagut.	110	110	95	110	94	110	24	7	30
Mieras.	25	287	115	»	150	296	»	»	15
Mayá.	80	42	8	34	77	5	»	3	4
Oix.	1	39	10	9	42	7	2	18	41
Palau de Montagut.	95	95	50	51	»	55	»	55	55
San Feliu de Pallarols.	128	41	26	24	116	115	»	5	12
Ridaura.	122	82	9	120	102	114	»	»	»
Salas.	60	15	45	»	40	56	»	10	10
Santa Pau.	7	401	120	48	150	401	16	166	60
Tortellá.	53	58	»	6	20	54	»	»	168
San Salvador de Viaña.	46	46	»	»	42	46	42	350	»
Olot.	240	192	89	71	242	239	16	6	457
PUIGCERDA.									
Alp.	»	21	77	2	»	»	71	16	1
San Juan las Abadessas. 1.º	58	33	98	60	92	35	100	8	14
» » » 2.º	39	32	87	41	77	33	98	4	19
Bolvir.	»	21	27	19	»	»	3	11	8
Camprodón.	2	29	163	10	191	20	180	1	160
Caralps.	8	30	45	66	27	»	23	9	2
Campellas.	»	»	35	5	41	»	47	4	7

s eleccions pera Diputats provincials celebradas lo diumenge o dijous últim en la casa Consistorial de la present Vila.

LOT-PUIGCERDÀ.

	Vayreda.	Monsalvatje.	Pons.	Budallés.	Puig.	Verdaguer.	Sitjar.	Soler.	Den.
Campdevanol.	»	16	71	66	»	»	45	47	46
San Lorenzo de Campdevanol. . .	15	35	55	78	25	»	30	2	»
Caixans.	»	13	19	9	»	»	1	12	8
Das.	»	59	63	19	2	»	40	»	3
Freixanet.	50	»	50	»	175	13	175	12	50
Guil.	»	30	45	29	»	»	»	27	3
Gombreny.	50	100	115	185	100	10	15	25	»
Ger.	»	55	100	57	»	»	3	71	14
Las Llosas.	13	5	8	74	»	72	57	1	»
Llanás.	5	»	30	15	125	5	125	5	110
Llivia.	2	59	118	65	»	»	7	67	60
Moyó.	7	28	16	4	28	»	66	79	83
Maranjes.	»	49	49	49	»	»	»	»	»
Ogassa.	»	1	74	1	73	»	73	70	70
Puigcerdá 1. ^a	»	5	30	6	»	»	18	153	151
» 2. ^a	»	3	32	3	»	»	4	131	136
Planolas.	»	1	19	3	23	»	1	6	»
Pardinas.	»	»	53	6	57	»	57	»	7
Palmerola	»	53	49	53	»	»	4	»	»
Ripoll 4. ^a	51	119	175	210	35	15	87	84	85
» 2. ^a	24	69	101	112	26	7	75	76	69
Ribas.	2	25	68	98	53	»	64	16	18
Parroquia de Ripoll.	37	16	101	54	56	7	68	8	7
Setcasas.	»	»	64	»	117	»	112	»	65
San Pablo de Seguríes.	31	»	63	»	87	25	98	1	1
S. Cristóbal de Tossas.	»	»	81	36	81	»	5	25	15
Urús.	»	10	20	»	»	»	»	20	10
Urg.	»	11	60	7	»	»	58	43	»
Vidrà.	78	66	62	74	»	41	42	»	»
Vilallonga.	101	»	109	»	272	31	272	»	79
Vallfogona.	198	64	65	203	»	190	»	»	»
Viladonja.	11	19	17	19	13	»	17	»	»
Vilallovent.	»	19	35	12	4	»	11	7	14
Isobol.	»	8	35	2	»	»	22	25	5
TOTALES.	3115	4157	3542	3298	3899	3084	2318	1929	2622

En sa conseqüencia, foren proclamats Diputats provincials los senyors D. Joan Monsalvatje; D. Joseph Puig; D. Llorens Pons, y D. Joaquim Vayreda.

Varietats.

La verdadera riqueza.

M. Jules Simón publicá en las columnas de *Le Temps*, y en éll secció per éll creada ab lo títol de *Mon petit journal*, un interessant article que enclou una gran ensenyansa y un verda-der tractat d' economia.

¿ Qué es precis pera ser rich ?— diu.— ¿ Cent mil franchs ? ¿ Un milió ? ¿ Mil milións ?

Cada qual responderá segóns lo pes de son sach.

Pera 'l que no te res, lo possehidor d' un capital de 30,000 franch es un rich.

Proposo una defuició completament diferenta.

Ser rich es tenir un ingrés superior al gasto.

Ma ganancia actual no es mes que de 1.200 franchs, pero mos gastos no excedeixen de 1,000.

Puig allavors soch rich.

Al contrari; tinch 1.000,000 de renta y gasto anyalment 1.200,000 franchs.

Puig allavors soch pobre.

¿ Qui no ha conegut milionaris pobres ?

Jo tinguí un amich que era un home excel·lent, que havia hereditat una fortuna, duplicantla per medi de son treball; que sabia guanyar, per consegüent, pero que sabia gastar encare millor, puig lo diner que passava per sas mans servia per tota classe de obras benéficas.

Tenia l' home mil apuros, y arrivá un día que 's eregué definitivament arruinat, y apoderantse la pena d' éll morí.

La liquidació demostrá que son actiu excedia en 1.500,000 franchs á son passiu.

Ara pregunto jo.

¿ Era rich ?

¿ Era pobre ?

La resposta no es dubtosa per mí.

Era pobre.

Morí materialment de miseria.

Un exemple oposat.

B. D.... Era un filòsof que hauria sigut cèlebre á no haver mort jove.

També era un escriptor molt notable.

No tenia un céntim; pero necessitava menjar, y com no 's viu de la venta dels llibres de filosofia y ademés no sabia escriurer de altra cosa, buscá un « modus vivendi » y trobá una plassa de sagristá en una capella.

No prenia part en las ceremonias del cult, y sa missió se reduhia á tocar al dematí y cuydar del moviliari de la sagristia.

En aquest ofici guanyava 60 franchs al mes.

Cousín li oferí ferlo inspector de l' Academia de París.

Ell contestá: «O inspector general ó res.»

No tingué res.

Vivia ab 720 franchs al any; pero era rich perquè rebutjava 6.000.

Lo mateix succeheix ab las funcions; sostineh que totas las funcions son iguals, y que la manera de omplirlas constituheix la única desigualtat entre 'ls homes.

Boileau ho digué fa molt temps:

«Sigueu millor mestre de casas, si os agrada aquest ofici.

Noticias generals.

Se nos ha fet observar l' estat en que s' trovan los arbres del carrer de Lorenzana y plassa del Hospici. Convindria que la comissió ó persona encarregada d' aquell passeig, se 'n fes càrrech, puig si 's descuydan arrivant á la primavera vinent temem que n' hagin mort alguns.

En lo carrer del Hospici que 's empedra actualment ab totas las reglas del art se deixa al devant de la casa del Sr. Fontanella una part d' acera mes baixa, en lo tros que no hi ha casas desde 'l cantó de can Sellas, fins al cantó del Hospici, creyem que deu ser al objecte de pujarhi mes facilment los carros que tinguin que passar en aquella plasseta.

La major ó menor facilitat de pujar carros en aquell racó, sembla que no compensa las ensopegadas que sufrirá lo numerós públich, que cada dia deu passar per l' acera y convindria estudiar mes aquell tros de carrer á fi d' evitar dit inconvenient.

Ja que en dit carrer no 's hi pot passar durant lo temps d' empedrarlo, tal volta si 's posesin unas quantas carretadas de greda al carreró que queda á continuació del de Sant Antoni com s' ha fet en altres punts ab bon acert, sería un medi per donar millor pas al qui vulga passar desde la presó cap á la plassa, puig si no s' vol enfangar no te mes remey que fer una gran volta.

Cridem l' atenció sobre lo avís que á continuació publiquem á fi de que arrivi á oídos de qui interessi.

«AL PÚBLICH.

»Se desitja saber si en aquesta vila existeixen descendents de Joan Corominola, natural de Sant Privat de Bas y de Maria Bach natural de Olot, y de Pau Olivé y de Teresa Barbé naturals de Olot. Dits descendents, ó tots aquells que 's considerin ab algún grau de parentiu al Benet Corominola y Dolors Olivé, poden dirigirse per carta ab qui suscriu en la República Argentina, provincia de Buenos Ayres, F. C. del Sud en Ranchos, pera tractar d' assumptos de familia.

Baldomero Corominola.»

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO, 10 DICIEMBRE DE 1890.

Bajo la presidencia del Teniente 1.º de Alcalde Sr. D. Martin Pons se celebró la sesión ordinaria correspondiente á la semana actual, dando principio por la lectura del acta de la anterior que quedó aprobada sin discusión y por unanimidad.

Luego tomáronse los siguientes acuerdos:

Ceder á D. Emilio Arolas el Teatro de esta villa para la próxima temporada de verano, sin perjuicio de estipular á su debido tiempo las bases objeto del convenio.

De conformidad con lo que previene el art. 129 de la vigente Ley de reemplazos, nombrar Comisionado á D. Ramón Genís para la entrega en caja y consiguiente sorteo de los mozos de esta Villa comprendidos en el reemplazo de este año, cuyas operaciones han de tener lugar en la capital de esta Zona militar constituida en Gerona, los días 13 y 14 del actual.

MERCADO DE OLOT.

Precio medio en el viernes 12 Diciembre de 1890.

Trigo	á 21'00 Ptas. hectólítro.	Maiz	á 13'00 Ptas. hectólítro.
Mezcladizo	á 20'00 » »	Cebada	á 11'25 » »
Centeno	á 18'00 » »	Avena.	á 10'00 » »

D.ª MAGDALENA PRIM Y SANTALÓ

VIUDA DEL ILUSTRE SEÑOR D. AGUSTÍN BASSOLS

¡ FALLECIÓ EL DÍA 7 DEL ACTUAL !

R. I. Q.

*Sus hijos, hija, hijas políticas, nietos, nietas, sobrinos, primos y demás parientes, suplican á sus amigos y conocidos se sirran encomendarla á Dios y asistir á los **Funerales** que, en sufragio de su alma, se celebrarán mañana martes á las 8 en la iglesia de Ntra. Sra. del Turu, y á los **Aniversarios** que tendrán lugar en las iglesias de Nuestras Señoras del Carmen y de los Dolores, á las 10 y 11 de la propia mañana.*

Olot 15 de Diciembre de 1890.

Secció religiosa.

Avuy diumenge 14 III de Advent. S. Nicasi b. y mr.—I. P.
 Dilluns 15. S. Eusebi b. y mr. y S. Ireneu y companys mrs.
 Dimars 16. S. Valenti mr. y Sta. Adelaida emperadora.
 Dimecres 17. S. Ilatse b. y mr. y S. Francesch de Sena cf.—Témpora.—
 Dejuni.—I. P.
 Dijous 18. Nostra Senyora de la Esperansa ó de la O.
 Divendres 19. S. Nemesi mr. y Sta. Fausta.—Témp.—Dej.—I. P.
 Dissapte 20. S. Domingo de Silos abat.—Temp.—Dej.—Ordr.—I. P.

OLOT: Imprenta de JOAN BONET:—1890.

DOLOR de muelas y DIENTES

CURACIÓN INSTANTÁNEA.

Con el ODONTALGICO KENT cálmase al momento de su aplicación el dolor de muelas y de dientes evitando la dolorosa operación de extraerlos.

De venta en Olot, Droguería de D. Juan Planagumá (a) Batet, calle de San Rafael.—Precio 4 peseta el frasco. I

Vichy Catalán.

Aguas hipertermales acidulas y bicarbonatadas alcalinas,

PREMIADAS EN CINCO EXPOSICIONES

Y DECLARADAS DE UTILIDAD PÚBLICA POR REAL ORDEN.

Representante oficial de la Compañía en toda la comarca de Olot,

D. JUAN FAJULA, farmacéutico, plaza Conill.

El consumo cada día superior que se hace de estas aguas y el excelente resultado que de las mismas han obtenido numerosísimas personas, entré ellas varias de esta misma población que atestiguan haberlas encontrado superiores á las del Vichy francés y á las del Vals, las hacen altamente recomendables.

Solas ó mezcladas con leche, vino ó cerveza producen maravillosos resultados en las dispesias producidas por acidez, flatulencia ó atonía del estómago y en las gastralgias.

Son igualmente de reconocida utilidad en los infastos crónicos del hígado, bazo ó próstata, inflamaciones crónicas de la matriz, y vicios de secreción del estómago.

Antigua farmacia Casellas, plaza del Conill,